

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo. 61.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Luc. II.

in spiritu Dei ea eiicio, profecto peruenit in vos regnum Dei. Porro apud alterum Evangelistam apertius ita habetur : Si ego in digito Dei eiicio daemonia. Quo loco per Dei digitum Spiritus sanctus intelligitur. Atqui digitus, ut a nobis exemplum sumam, ex corporis essentia est. Quamobrem a diuina essentia inseparabilem & cognatam Spiritus sancti personam esse, per digiti uocabulum declarauit.

Zosimo. 61.

Act. 8.

Lubenter ex te, qui Aethiops animo es, scripturae uerbis sciscitauer, num, quae legis, intelligas. Ut enim nonnulli aiunt, quaedam diuino spiritu afflati patris nostri Basilij uerba memoria tenes, cuius tamen res nullo modo memoria complecteris. Quod si uerus es illius uiri amator, ipsius sermones, quibus hominum mores per Philosophiae regulam composuit, operibus ostende. Nam si orationem eam, quam uir ille aduersus temuletos edidit, in manus sumptueris, illic infinitis teipsum probris onerari reperies.

Sanctorum scripta legere non satis est.

Theopompo Monacho. 62.

Quis uerus sermo existimatus.

I. Cor. 13.

Sermo, qui ad audientium utilitatem habetur, potens sermo est, quique optimo iure sermo appelletur, imitationemque ad Deum habeat. At qui uoluptate sola & plausu terminatur, aeris sonus est, magno strepitu aurem personans. Quare, aut sermonem tuum grauitate moderare, ac sermonis fastui ac pompae mediocritatem anteponere: aut te cymbalum theatrorum scenae accommodum esse scito.

Thaleleo Monacho. 63.

Quis te comici salibus non perstringat? Quis te non commiseretur, qui cum in Philosophiae discipulorum Domini tranquillitate sedeas, Gentilium historicorum & poetarum tumultum atque aestum tecum trahas? Quid enim, dic quaeso, apud

ummas h' βασιλεία τῶ θεῷ. ἐν τῷ ἑτέρῳ σαφέστερον εἰρηκῶς εὐαγγελιστῆς, εἰ δὲ ἐγὼ ἐν δακτύλῳ θεῷ ἐμβάλλω τὴν δαμόνια. δάκτυλον θεῷ, τὸ πνεῦμα λέγων τὸ ἅγιον. δάκτυλος δὲ ὡς ἐν ὑποδείγματι τῷ χεθ' ἡμᾶς τῆς ὕψους ἐστὶ τὸ σώματος. πλὴν πίνω ἀχρῆσον χεθ' συζητῆ τῆς θείας ὕψους τῷ πνεύματος τῷ ἁγίῳ ὑποτάσσιν, τῷ τοῦ δακτύλου ὄνομα πῆ φανέρωσεν.

Σωσίμω. 64.

Ἡδέως ἀν' ἐροίμην σε θεαφικῶς τὸν ἀθήσια πλὴν γνάμην. ἀρά γε γνώσκεις ἀ ἀναγνώσκεις; ὡς πινε γὰρ φασι, ρημάτων μνημονεύεις πινῶν τῶ θεοπνεύσῃ παρὸς ἡμῶν βασιλείῃ, οὐ τῆς παραγμάτων χεθ' ἔδεν μνημονεύεις. εἰ δὲ ἀληθῆς εἶ τοῦ ἀνδρὸς ἐραστῆς, ἔργοις τοῦς ἐκείνῃ λόγους ἠπίδειξαι, δὲ ὡν τὰ ἡῆ χεθ' ὀνὶ φιλοσοφίας ἠελθῆσιν. εἰ γὰρ πλὴν χεθ' μεθύοντων τοῦ ἀνδρὸς μετεχειρίσω πικρία, σαυτὸν εὐρήσῃς ἐκεῖ. τὸν μωρον ἐσμὸν τῆς ἀχρῆσῶν ὑποκρίνομαι.

Θεοπίμω μοναχῷ. 65.

Λόγος πρὸς ἀφίλειαν τῆς ἀκουόντων γέμνος, λόγος ἐστὶν ἐνδύαμος ἐνδικῶς λόγος κελεύμενος, καὶ πρὸς θεὸν ἔχων πλὴν ἀμῆσιν. ὁ δὲ πρὸς τέρψιν μόνην καὶ χροτόν τελευτῆς, ἡχὸς ἐστὶν χαλκῶς τοῖς μεγάλοις ψόφοις ἐστὶ. πλὴν ἀκοῆν ἐνηχῶν. ἢ τοῖνυν σεμνότητι τὸν λόγον σε ῥύθμιζε, ἄρτι μὲν τοῦ κόμπη τὸ μέτερον, ἢ γίνασκε κύμβαλοι ὡν, τῆ σκηνῆ τῶν θεάτρων ἀρμόδιον.

Θαλαλαφῶ μοναχῷ. 67.

Τίς σε οὐ καμωδῶσῃ, τίς σε οὐκ ἐλέησῃ, ἐν γαλήνῃ φιλοσοφίας τῆς τοῦ κυεῖς μαθητῆς κεθεζόμενον, καὶ τὴν ἰσορροπῶν καὶ βερασμὸν ἐλληνικῶν συγγραφέων καὶ ποιητῆς ἐφελκόμενον. τί γὰρ εἶπε μοι παρ' ἐκεῖνοις τῆς χεθ' ἡμᾶς